

1941. једне хладне зимске ноћи, изашао је на улицу син Сергеја Јесењина, војник отаџбинског рата. Извадио је из цепа кутију, изгужвану и жуту, и попушио једину цигарету која се у њој налазила. Било је то све што му је остало од славног оца.

-

Први кораци...

-

Сергеј Јесењин рођен је у селу Константиново 1895. Тамо је похађао основну школу и показао свој таленат за писање. Касније ће Јесењин тај ериод описати као "време несвесног стварања". Имао је веома тешко детињство, јер слога између родитеља никада није постојала, а отац је отишао у Москву да нађе посао. Мали Серјожа, одрастао је са ујацима који су га учили да плива бацајући га у воду да ухвати убијене патке.

-

Нови живот у Москви...

Од 1912. сели се у Москву где ради као помоћник уредника једних новина и у почетку живи код оца. Између њих временом се јавило разумевање за живот који воде. Његов отац временом је прихватио чињеницу да му је син песник, а када му је Сергеј дао своју прву плату од три рубља, било је то симболично, како би отац схватио да је његов син на правом путу.

Уредница, Анна Изряднова убрзо му је постала жена. Она је о њему записала: "Иако је тек дошао из села, он није био ни налик сеоском момку: носио је смеђе одело са високом уштирканом крагном и зеленом краватом. Златних увојака био је леп као лутка... Његова појава била је упадљива, он је песник, нико га не разуме, у редакцији не желе да га приме, отац жури... Целу плату потрошио је на књиге, новине, није размишљао како ће да живи..."Породични живот са Аном Јесењину је изгледао као грешка већ у почетку. Више од свега њега је бринуо песнички успех. Објавио је неколико песама у новинама, али то нису биле његове најбоље песме. 1915., иако је добио сина оставља своју жену и тек рођено дете одлучивши да срећу потражи у престоници, на северу.

-

У Петрограду...

У Петроград је дошао трагајући за славом и упутио се Александру Блоку. Блок га је назвао талентованим песником села, а његове стихове окарактерисао је као чисте и свеже, што је имало великог утицаја успех који је Сергеј постигао на северу. Пред Петроградску публику Јесењин је изашао као наивни и једноставни момак са села. Песник је својом једноставношћу и чистим сеоским духом био занимљивији него као поета. За њега су балови и гламурозне вечерње забаве биле новост. Једне такве вечери упознао је Зинаиду Райх са којом се и венчао и имао двоје деце., Татјану и Константина. Живот са новом супргом није био лак за Сергеја. Једном приликом рекао је свом пријатељу Анатолију: " Не могу да живим са Зинаидом... Говорио сам јој али не жели да схвати... Не иде, ништа нам не иде.... Стално говори: 'Ти ме волиш Сергеј, знам то и ништа друго не желим да знам.' Кажи јој, Тоља, да постоји и друга жена." Анатолиј јој је и рекао све то, а Зинаида је

са својом ћерком напустила дом.

-

Како се Сергеј упознао са сином...

Анатолий Мариенгоф о овом догађају пише:
" Случајно сам се сусрео са Зинаидом на перону железничке станице. Ишла је у Кисловодск. Зимус је родила сина. Телефонирала је Јесењину: 'Како да га назовем?' јесењин је размислио и рекао: 'Константин.' Зинаида није знала шта да ради, јер Јесењин није видео дете, а она није могла да изађе из купеа. Тако је Сергеј ушао у купе да види дете, а потом је рекао да је дете црно, а у његовој породици није било тамнопутих предака. Зинаида се безуспешно правдала тиме да је Јесењин

једини човек у њеном животу, што се показало као неистинито. Након развода, песник је био склон скандалима, пијанчењу и без крова над главом. Тада је срео познату америчку балерину која је у Русију дошла како би отворила балетску школу.

-

Чувена балерина...

Исидора је знала немачки, француски и енглески. Јесењин само руски. Али међу њима није било никаквих баријера јер они су се добро споразумевали својим тек створеним језиком љубави. Њихова веза је

прво довела до разних прича по руској штампи, а потом и европској и америчкој, јер, она је била осамнаест година старија од њега. Но, упркос причама само дан после венчања појавили су се на аеродрому са дечијим осмехом на лицу. Кренули су у Немачку, у потрагу за новим почетком, јер балетска школа је лоше радила пошто је руска влада престала финансирати њен рад.

Одлазак у Европу...

Европа и Јесењин једно другом се

нису допали. Песник је писао свом пријатељу: 'У Берлину сам направио, наравно, много скандала и пометњи. Мој шешир и мантил сашивен код берлинског кројача све су разбеснели. Сви мисле да сам овде дошао парама бољшевика као чекиста или агитатор... Прво, Боже мој, каква је то гадост, једноликост, духовно ништавило које бљују! Срце се боји, боји се саме помисли на мржњу.

Једном приликом Јесењин се сусрео са Максимом Горким. "Од коврцавог детињастог младића остале су само очи." –писао је Горки о Јесењину након сусрета.

-

И Америка...

Потом су отишли у Америку. Исидора је након сваког свог наступа на сцену изводила Јесењина и представљала га публици као новог Пушкина. Били су у центру пажње тамошње штампе.

О путовањима по Западу остала су нам писма и записи. "Нека смо ми Азијати, нека дивље миришемо, чешемо се без устезања...али ми не

**смрдимо тако на леш како они
изнутра смрде. Никакве револуције
овде неће бити. Све је стигло у
ћорсокак. Спашће их и преуредити
једино најезда таквих варвара као
што смо ми."**

1923. враћају се у Русију.

-

Поново у 'мајчици Русији'...

Школа коју је Исидора напустила била је у јако лошем стању и она је сав свој новац дала у њено обнављање. Сергеј је сва своја одећа дао друговима и отишао а неколико дана док Исидора ништа није знала о њему. До ње су долазиле приче да Јесењина виђају по ресторанима у друштву жена и то је трајало месецима. Али Исидора га није мрзела због тога, напротив, када би се повремено враћао кући, падао би јој у загрљај а она би га умиривала. Убрзо су се и растали.

-

Почетак краја

Након велике љубави са Исидором, у Сергејевом животу су велике улоге имале још две жене. Обе су покушале да га извуку из црнила у које је тонуо. Једна га је волела, а друга му је била и жена. Галина Бериславская била је власница дома у којем је Сергеј живео. Убрзо му је постала веома близак пријатељ, помоћник. Она се Јесењину посветила са великим пожртвовањем које се ретко виђа. У то реме Сергејева жена била је Софья Толстая, унука Лава Толстоја, на шта је песник био веома поносан. Али љубав према њој није била једноставна, о чему сведочи писмо Софијине мајке. "Нема тих речи којима бих ти могла описати шта сам све проживела тих дана за јадну

Соњу. Цела та јесен била је ужасни кошмар. Како је то Соња могла поднети, како је и даље могла да га воли може да се објасни само тајном љубављу. А волела га је, то је приметно, неизмерно много. Његове поступке, лудило, све је објашњавала болешћу и задржавала за себе. Ником ништа није говорила. Крајем новембра, или почетком децембра, он сам одлучио је да се лечи и отишао у болницу... 21. децембра дошао је кући пијан са флашом у руци. 23. увече, Соња ме је позвала и рекла да је отишао. Скупила сам снаге да кажем 'Надам се да се неће враћати.' Соњу сам обишла два, три дана касније. Била је скоро беживотна, данима је лежала, није говорила, јела, пила.

**Крај себе је имала стихове, једино
што јој је од њега остало:**

**Шта сам? Ко сам? Ја сам само
сањар,**

чији поглед гасне у магли и мемли,

живео сам успут, ко да сањам,

као многи други људи на тој земљи.

И тебе сад љубим по навици, дете,

зато што сам многе љубио, болећив,

зато успут, ко што палим цигарете,

говорим и шапћем заљубљене речи.

"Увек" и "љубљена" и "упамти ћу",

а у души вазда иста пустош зрачи;

ако дирнеш страст у човекову бићу,

**истине, без сумње, никад нећеш
наћи.**

Зато моја душа не зна што је језа

одбијених жеља, несхваћене туге.

Ти си, моја гипка, лаконога брезе,

створена и за ме и за многе друге.

Али, ако тражећ неку сродну душу.

везан против жеље, утонем у сети,

**никад нећу да те љубомором
гушим,**

никад нећу тебе грдити ни клети.

**Шта сам? Ко сам? Ја сам само
сањар,**

чији поглед гасне у магли и мемли,

и волим те успут, ко да сањам,.

као многе друге на тој земљи

***Последњег дана свог живота
Сергеј, последњи песник села,
предао је свом другу В. Эрлиху,
песнику, писмо:***

До виђења, друже одистински;

Мили мој, ти си ми сред груди.

Растанак овај нам судбински

У нов сусрет наду буди.

До виђења, друже, без руке и немо,

И не тугуј, имај чело бистро –

На овом свету, да ли умиремо,

Ил живимо - једно је те исто.

***Но, Эрлих је на писмо заборавио.
Прочитао га је тек ујутру, дознавши
за смрт пријатеља.***

***Када су је обавестили о Серјожиној
смрти, Софија је гласно узвикнула
од бола, није хтела да верује, била
је као полудела.***

**Код гробнице Сергеја Јесењина
нашле су се његове жене и вољене:
Анна Изряднова, Зинаида Райх,
Галина Бениславская, Софья
Толстая. Айседора Дункан је
послала телеграм: "егов дрски дух
је стремио ка недостижном...
Оплакујем његову смрт са болом и
очајањем. "**

**Те године, Галина Бениславская
убила се на гробници Јесењина.
1927., у Ници, погинула је и
Айседора Дункан.**